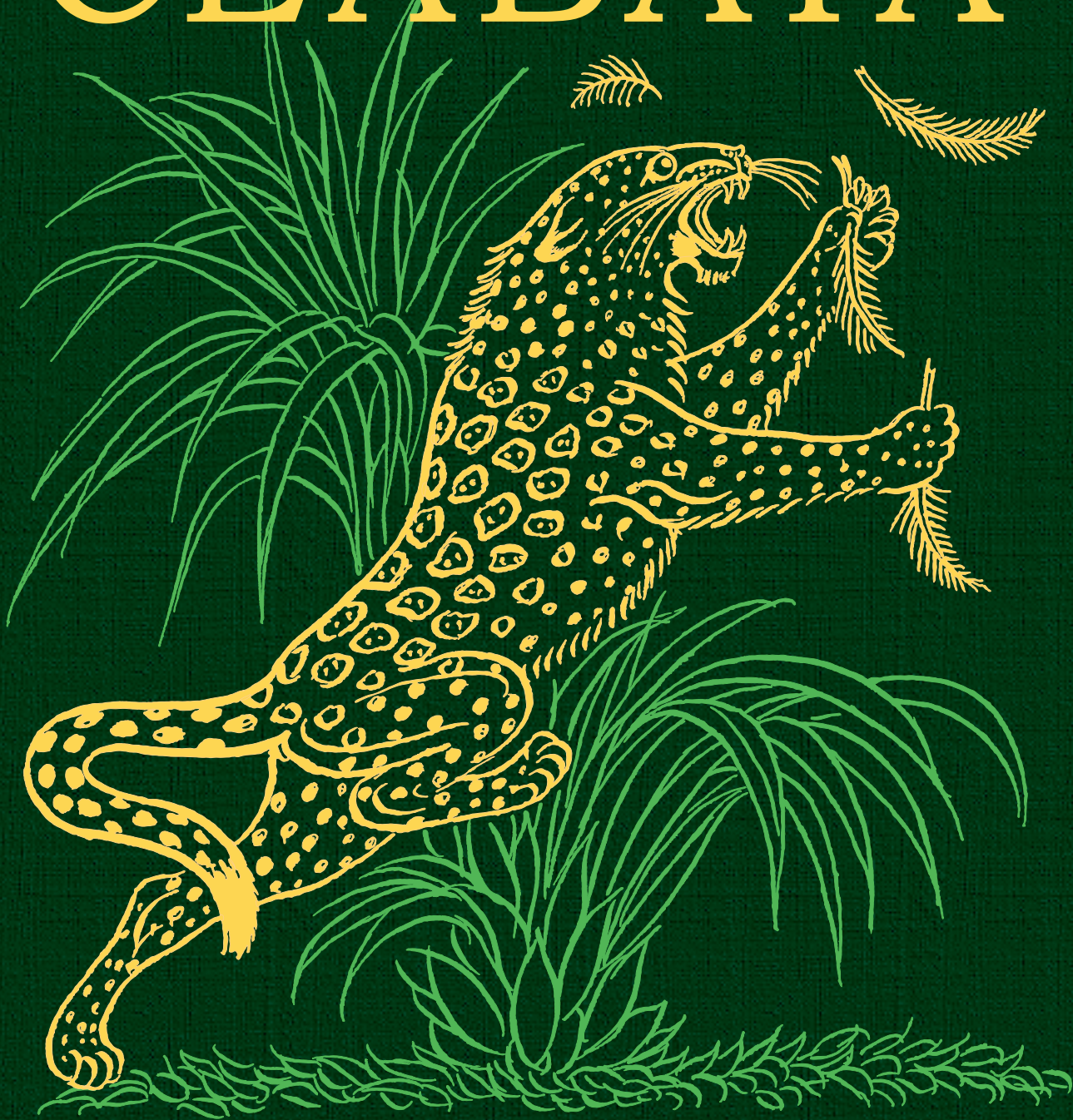

Орасио Кирога

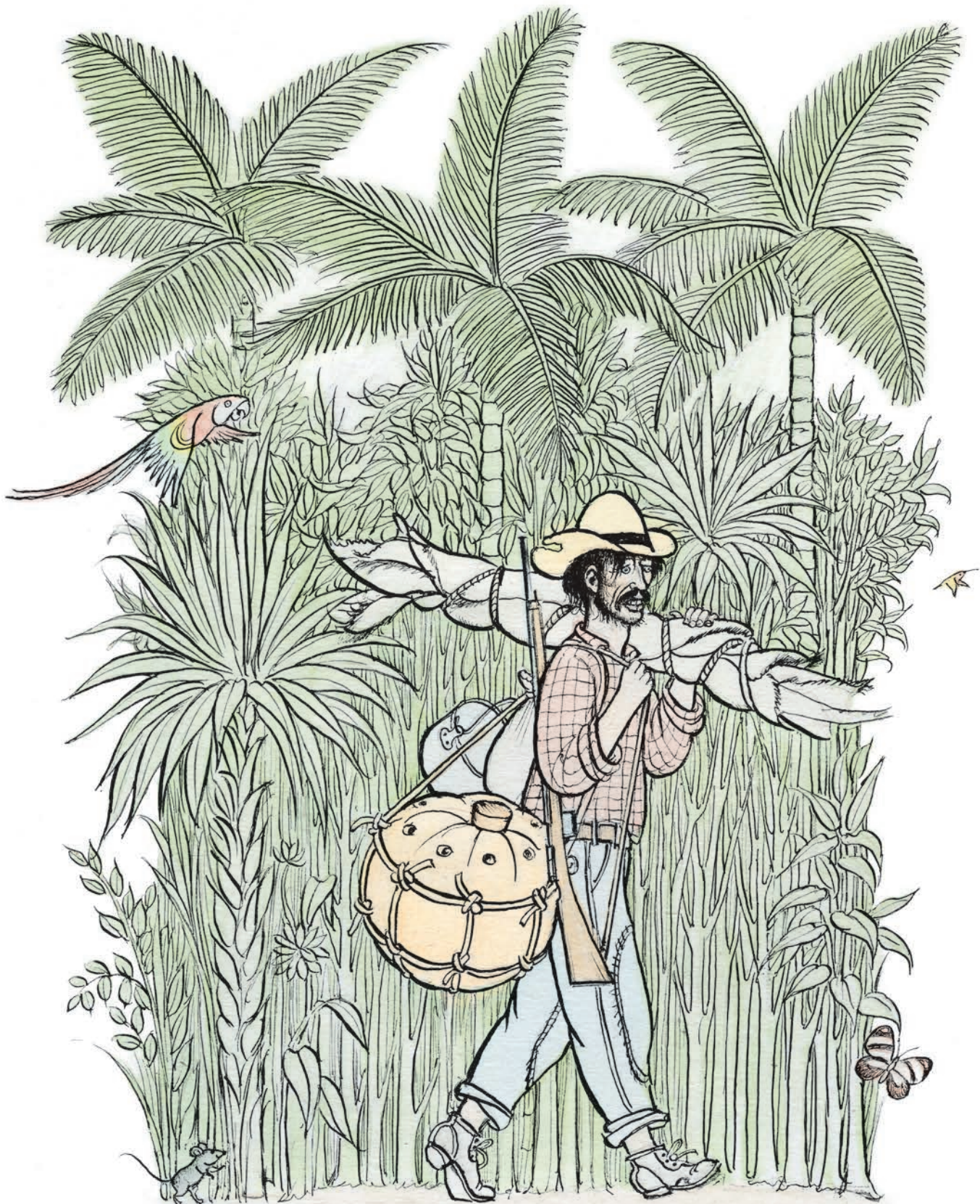
ПРИКАЗКИ

ОТ

СЕЛВАТА

Labyrinth

Орасио Кирога
ПРИКАЗКИ
ОТ
СЕЛВАТА

Илюстрации *Пьотр Багин*

Превод от испански *Захари Омайников*

ЛАБИРИНТ
София, 2013

Кирога, О.
Приказки от селвата. С., Лабиринт, 2013, 112 с., цв.ил.

Horacio Quiroga
Cuentos de la Selva

© ООО Издательство „Мелик-Пашаев“, 2012

© Багин, П. И., илюстрации

© Захари Омайников, превод, 2013

© Издателство „Лабиринт“, 2013 – за изданието на български
ISBN 978-619-7055-04-7

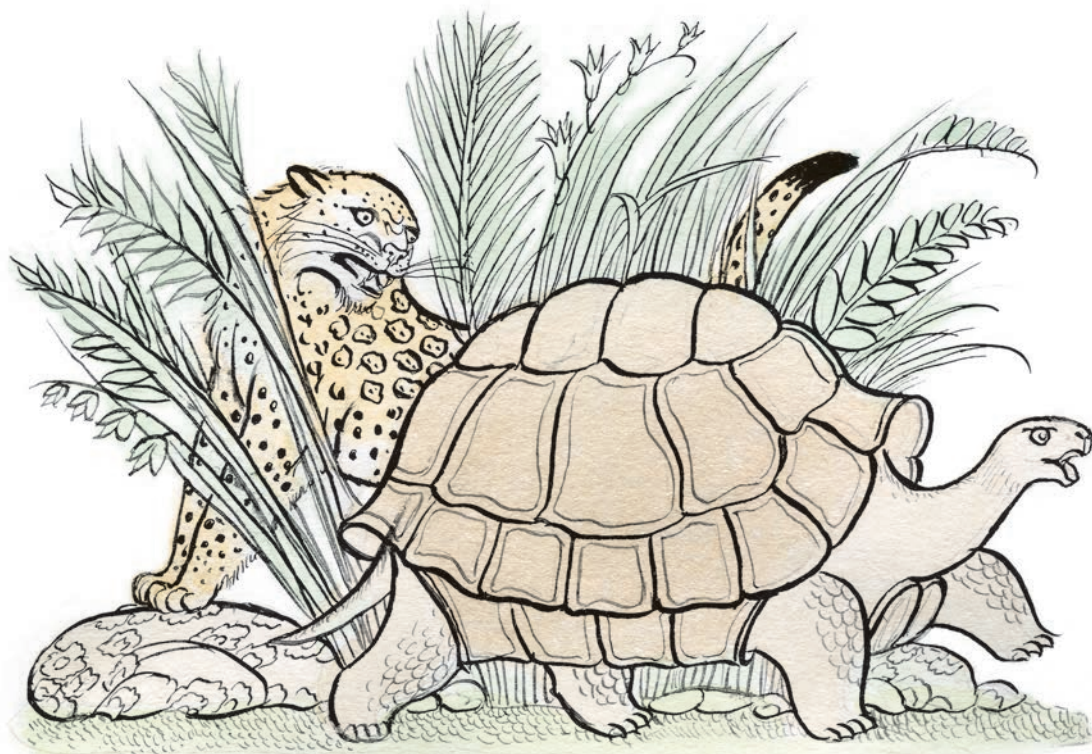
Това е откъс от книгата.

Цялата книга може да намерите в Библио.бг

www.biblio.bg

ГИГАНТСКАТА КОСТЕНУРКА

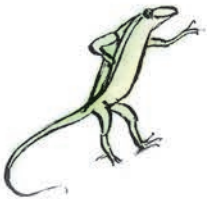
Имало едно време един мъж, който живеел в Буенос Айрес* и бил много щастлив, защото бил здрав и работлив човек. Но един ден се разболял и лекарите му казали, че може да се

* Столицата на Аржентина. – Б. пр.

излекува само ако отиде сред природата. Мъжът не искал да напуска града, понеже имал малки братя, за които се грижел и които изхранвал с труда си. От ден на ден обаче здравето му се влошавало. Веднъж един негов приятел – директор на зоологическа градина, – му казал:

– Ти си ми приятел и си много добър и работлив. Затова искам да отидеш да живееш в гората на чист въздух и да се движиш много, за да се излекуваш. И тъй като си отличен стрелец, ловувай животни в гората, носи ми кожата им, а аз ще ти дам пари в предплата, за да не останат братята ти гладни.

Болният мъж се съгласил и отишъл да живее много далече в гората, по-далече и от Мисионес*. Там било много топло и това било добре за здравето на мъжа.

Човекът живеел сам в гората и сам си готвел. Хранел се с горски птици и зверове, които ловувал с пушката си, ядял и плодове. Спял под дърветата, а когато времето било лошо, набързо построявал навес от палмови клони, където седял и пушел спокойно наред бучащата от вятъра и дъжда гора.

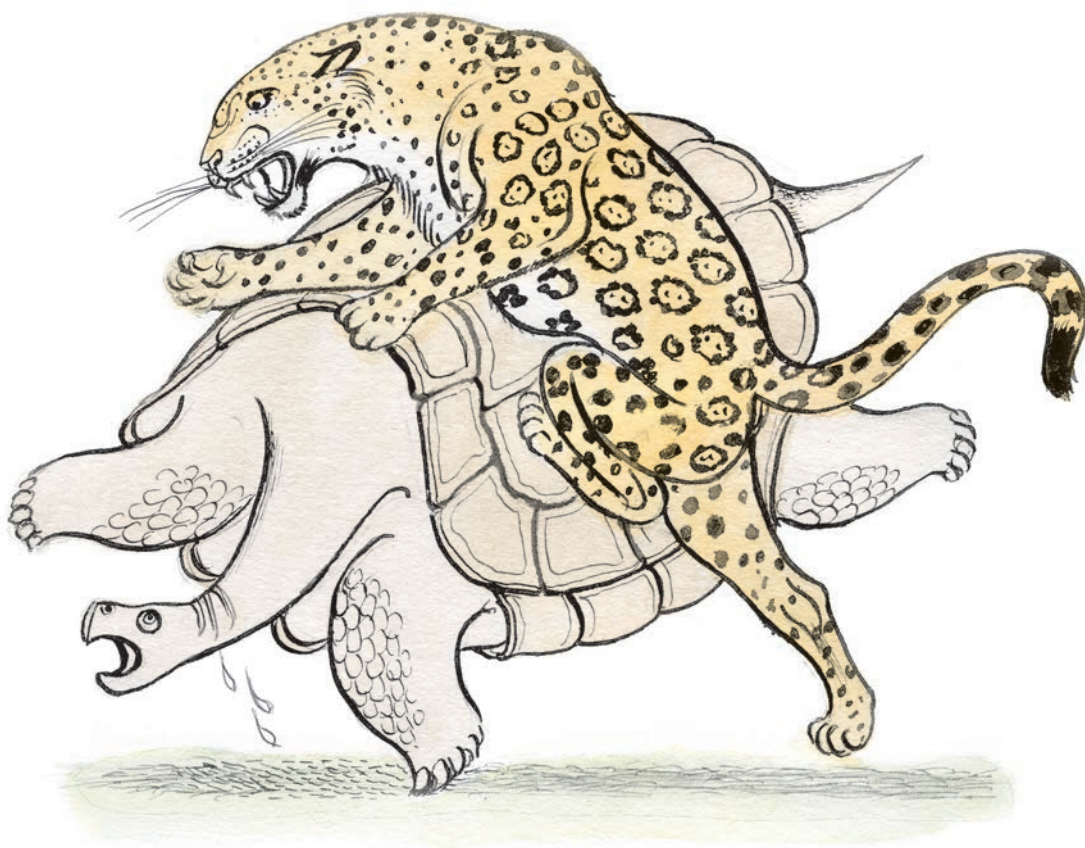
* Затъмнена област в Аржентина. – Б. пр.

Направил си от животинските кожи цял вързоп и го носел на рамо. Наловил и много на брой отровни змии и ги сложил в една голяма катуна, защото там имало катуни колкото газена тенекия.

Мъжът си възвърнал отново здравия цвят на лицето, станал силен и имал апетит. Веднъж, когато бил много гладен, защото от два дни не бил уловил нищо, видял на брега на голямо езеро огромен ягуар, който се канел да изяде една костенурка. Ягуарът

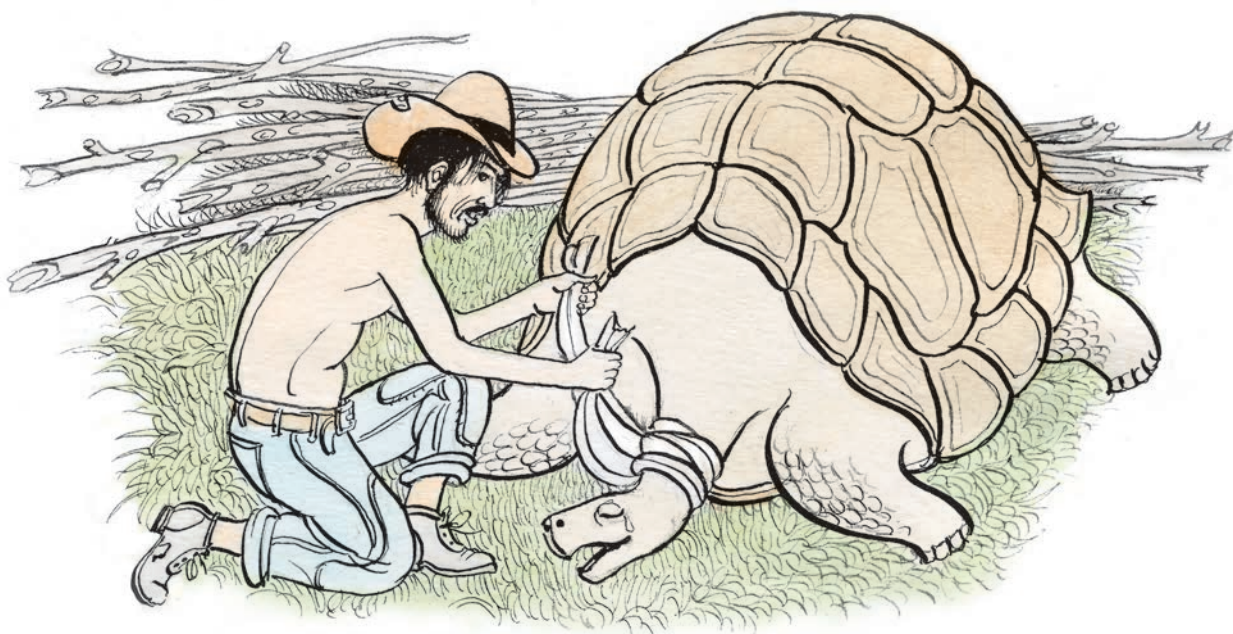

тъкмо обръщал костенурката настрани, за да напъха лапата си и да разкъса месото ѝ с нокти. Щом видял човека, ягуарът надал страховит рев и му се нахвърлил. Но ловецът, който бил много точен стрелец, го улучил между очите и го убил. После му одрал кожата, която била толкова голяма, че можела да послужи за килим на цяла стая.

– Сега – казал си мъжът, – ще ям костенурка, понеже месото ѝ е много вкусно.

Когато обаче се приближил до костенурката, видял, че е тежко ранена в шията.

Въпреки глада, който мъжът изпитвал, му дожа-

ляло за клетата костенурка и той я завлякъл с въже до своя навес и я превързал с ленти, които скъсал от ризата си, защото освен единствената си риза нямал подръка друг плат. Замъкнал я с влачене, тъй като костенурката била огромна – висока колкото стол и тежка колкото човек.

Тя била оставена в един ъгъл и прекарала там много дни, без да помръдне.

Мъжът я лекувал всеки ден и я потупвал лекичко с ръка по гърба.

Най-после костенурката оздравяла. Но тогава пък се разболял мъжът. Имал температура и го боляло цялото тяло. После вече не можел да се надигне. Треската се засилвала и гърлото му изгаряло от жажда. Тогава мъжът разбрал, че е тежко болен, и от високата температура заговорил на глас, въпреки че бил сам:

– Ще се мре – казал. – Сам съм, вече не мога да ставам, а няма дори кой да ми даде вода. Ще издъхна от глад и жажда.

Не след дълго температурата му се покачила още и той изгубил съзнание.

Но костенурката го била чула и била разбрала какво е казал. И си помислила: „Онзи път човекът не ме изяде, макар че беше много гладен, и ме излекува. Сега пък аз ще излекувам него.“

Отишла на езерото, потърсила коруба от малка костенурка и след като я почистила добре с пясък и пепел, я напълнила с вода и дала да пие на човека, който лежал върху постелката и умираше от жажда. Сетне се заела веднага да събира вкусни корени и сочни треви, които занесла на човека, за да яде. Мъжът ядъл, без да разбира кой му дава храната, защото бълнувал от треската и не познавал никого.

Всяка сутрин костенурката обикаляла гората в търсене на все по-вкусни корени, за да ги даде на човека, и съжалявала, че не може да се катери по дърветата, за да му занесе и плодове.

Така ловецът ял много дни, без да знае кой му дава храната, докато не дошъл в съзнание. Огледал се на всички страни и видял, че е сам, защото там били само той и костенурката, която е животно. И пак казал на глас:

– Сам съм в гората, треската ще се върне отно-

во и ще си умра тук, защото само в Буенос Айрес има лекарства, които да ме излекуват. Но никога не ще успея да стигна дотам и ще си умра на това място.

И този път костенурката го чула и си рекла:

„Ако остане тук в гората, ще умре без лекарства, трябва да го отнеса в Буенос Айрес.“

След като го казала, отрязала тънки яки лиани, които били като въженца, сложила много внимателно човека да легне на гърбината ѝ и го завързала здраво с растенията, за да не падне. Много пъти се опитвала да нагласи пушката, кожите и кратуната със змиите така, че да не пречат на ловеца, докато най-подир сполучила и тръгнала на път.

Така натоварена, вървяла, вървяла и вървяла денем и нощем. С умирация човек отгоре прекосила

планини и поля, преплувала реки, широки по цяла левга*, и прегазила блата, които едва не я погълна-

* Мярка за дължина, равна на 4,8 километра. – Б. пр.

ли. След всеки осем-десет часа ходене се спирала, развързвала възлите и слагала внимателно човека да легне на някое място с много сухи треви.

После отивала да търси вода и сочни корени и ги давала на болния. Тя също хапвала, макар да била толкова уморена, че предпочитала да поспи.

Понякога се налагало да вървят по слънце и понеже било лято, ловеца така го тресяло, че той бълнувал и умираше от жажда. Начесто викаше: вода! вода! – и всеки път костенурката трябвало да му дава да пие.

Вървяла така ден след ден, седмица след седмица. Все повече се приближавали към Буенос Айрес, но и с всеки изминал ден костенурката все повече отслабвала, от ден на ден силата ѝ намалявала, макар че тя не се оплаквала. Понякога оставала да лежи напълно омаломощена, а човекът се посвествявал и в полусъзнание мълвял на глас:

– Ще умра, все повече се разболявам, а само в Буенос Айрес бих могъл да се излекувам. Но ще си умра тук, сам в гората.

Мислел си, че още е под навеса, защото не съзнавал какво се случва. При тези думи костенурката ставала и отново тръгвала на път.

Но един ден навечер бедната костенурка не издържала повече. Била капнала от умора и не мо-

**Библио.бг - платформа за електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

